

РЕШЕНИЕ

№ 25282

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2506** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК във вр. с чл.122, ал.3 от ЗДСл.

Образувано е по искова молба на Я. Р. Ш. срещу Министерството на туризма, с която се иска ответникът да бъде осъден да му изплати обезщетение в размер 29 200лв. – главница, за неспазване на изискването за възстановяване на предишната заемана длъжност по смисъла на чл. 122, ал. 1 ЗДСл в периода от 30.06.2023г. до 30.10.2024г.(16 месеца), както и 519,59лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума и сторените по делото разноски.

С Решение № 1985/19.02.2026 г. по адм.дело № 9686/2025 г. на ВАС на РБ е отменено Решение № 22349/28.06.2025 г. по адм. дело № 12651/2024 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

В исковата молба се твърди, че със Заповед № РД-02-33-66/04.05.2022 г. на министъра на туризма служебното правоотношение на ищеца от длъжността „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност, дирекция „Управление на морските плажове“ при Министерството на туризма е било прекратено, считано от 04.05.2022г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл - поради съкращаване на длъжността. Заповедта е отменена от АССГ с Решение №5694/11.10.2022 г. по адм. д. № 4446/2022г. като незаконосъобразна, решението на АССГ е оставено в сила с окончателно Решение № 6500 от 16.06.2023г. на Върховен административен съд по адм.д. № 12000/2022г. Ищецът поискал възстановяване на предишната си длъжност чрез писмо, заведено в деловодството на министерството под регистрационен номер Т-94-Я-5/21.06.2023г. и след като не бил потърсен в края на законовия двуседмичен срок от постановяването на съдебното решение на

ВАС, Ш. се е явил лично на адреса в [населено място], [улица], в последния ден от срока - на 30.06.2023г. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023г. на министъра на туризма, според която се счита за възстановен на длъжност „младши експерт“, отдел „Развитие на отделните видове туризъм“, дирекция „Туристическа политика“, считано от 30.06.2023г. Ищецът получил заповедта на 30.06.2023 г. и се подписал на нея със забележка, че отказва да постъпи на работа, тъй като заповедта не отговаря на предишната му длъжност. Като приел, че функциите и задълженията по тази длъжност не съответстват на предишната заемана длъжност и не е налице „възстановяване“ по смисъла на чл.122, ал.1 от ЗДСл обжалвал Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023 г. на Министъра на туризма, Административен съд - София град е постановил Решение № 7184 от 22.11.2023 г. по адм. дело № 6733/2023г. с което се отменя заповедта като незаконосъобразна, потвърдено с окончателно Решение № 11091 от 17.10.2024г. на Върховен административен съд по адм.д.№2861/2024 г.

На 31.10.2024г. г-н Ш. се е явил лично в Министерството на туризма и е заявил желанието си да бъде възстановен съобразно изискванията на закона на предходната си длъжност. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-285/30.10.2024г., по силата на която ищецът е възстановен на длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, дирекция „Управление на морските плажове“. Със същата заповед министърът на туризма преназначава служителя на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“, която също Ш. обжалва в отделно съдебно производство. Ищецът отново получил заповедта срещу подпис на 31. 10. 2024 г. като вписал отказ да бъде преназначен на тази длъжност, поради незаконосъобразност на заповедта и противоречие със съдебните решения.

На основание обявената за незаконосъобразна Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023г. за възстановяване, ищецът твърди, че не е недопуснат до предишната му длъжност, въпреки че са спазени изискванията за това - отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на лицето в съответната институция за заемане на длъжността.

На 03.02.25г. е постъпил отговор на исковата молба, според който същата е неоснователна и недоказана, тъй като в случая не е налице недопускане на г-н Я. Ш. да изпълнява съответната длъжност, а е налице отказ на същия да изпълнява длъжността, на която е бил назначен след отмяната на съкращението.

При новото разглеждане на делото ищецът поддържа предявените искове, чрез адв.С.. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение за три съдебни инстанции в размер на 3974.52 евро, депозит за съдебно – икономическа експертиза от 204.52 евро и 35.79 евро държавна такса за касационно обжалване.

Ответникът – Министерството на туризма, чрез юрисконсулт К. оспорва предявените искове и изразява становище, че исковата молба следва да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за трите съдебни инстанции.

Прокурор Р. от СГП дава заключение, че исковата претенция е доказана по основание и размер.

От фактическа страна се установява, че със Заповед № РД-02-33-66/04.05.2022г. на министъра на туризма служебното правоотношение на ищеца е било прекратено, считано от 04.05.2022 г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл - поради съкращаване на длъжността „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“ в Дирекция „Управление на морските плажове“ при МТ с ранг V младши.

С окончателно Решение № 6500 от 16.06.2023г. на ВАС по адм.д. № 12000/2022г. е отменена заповедта като незаконосъобразна. Ищецът поискал възстановяване на предишната си длъжност с писмо Т-94-Я-5/21.06.2023 г.

На 30.06.2023г. се явил да заеме предходната длъжност и тогава му била връчена Заповед № РД-02-33-92/29.06.2023 г. на министъра на туризма, с която бил възстановен на длъжност „младши експерт“, отдел „Развитие на отделните видове туризъм“, дирекция „Туристическа политика“, считано от 30.06.2023г. Ищецът отказал да заеме длъжността, получил копие от заповедта на 30.06.2023 г. Вписал възражение, че заповедта не отговаря на предходната му длъжност. Като приел, че функциите и задълженията по тази длъжност не съответстват на предишната заемана длъжност и не е налице „възстановяване“ по смисъла на чл.122, ал.1 от ЗДСл обжалвал Заповед №РД-02-33-92/29.06.2023 г. на Министъра на туризма. С окончателно Решение № 11091 от 17.10.2024 г. на Върховен административен съд по адм.д. № 2861/2024 г. заповедта била отменена като незаконосъобразна.

На 31.10.2024 г. г-н Ш. се е явил лично в Министерството на туризма и заявил желанието си да бъде възстановен на предходната си длъжност. На място му е връчена Заповед № РД-02-33-285/30.10.2024 г., по силата на която ищецът е възстановен на първоначалната си длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, дирекция „Управление на морските плажове“. Със същата заповед министърът на туризма го преназначава на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“. Тази заповед Ш. също обжалва в отделно съдебно производство.

По делото е приложено Решение №433/06.01.2025г. на АССГ, 21 състав по адм.д. 11472/2024г., видно от което Я. Ш. обжалва изцяло Заповед РД-02-33-285/30.10.2024г., с която едновременно е възстановен на длъжност „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“, Дирекция „Управление на морските плажове“ и със същата заповед на основание чл.82, ал.1 от ЗДСл е преназначен на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Програмиране и управление на проекти“, считано от 31.10.2024г. Видно от мотивите на решението Дирекция „Управление на морските плажове“ в МТ е закрыта.

Приета е съдебно – икономическа експертиза, според която, сумата на обезщетението по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за периода от 30.06.2023 г. до 30.10.2024 г. /16 месеца/, изчислен на база месечното брутно възнаграждение на невъзстановения служител 1825лв. на длъжността, която първоначално е заемал и на която иска да бъде възстановен възлиза на 29 200лв. Размерът на законната лихва върху главницата за периода от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г. е 519,61лв.

От правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл.122, ал.3 от ЗДСЛ, когато възстановен по реда на чл.122, ал.1 от с. з. държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. За присъждане на обезщетението е необходимо да се установят предпоставките по чл.122, ал.1 от ЗДСл, които са: наличие на отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение от съда и явяване на държавния служител в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение, но недопускането му от органа да изпълнява служебните си задължения.

Служебното правоотношение на ищеца е прекратено на 04.05.2022г. – поради съкращаване на длъжността „младши експерт“ в отдел „Контрол на концесионната дейност“ в Дирекция „Управление на морските плажове“ при МТ.

Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена като незаконосъобразна с Решение №5694/11.10.2022 г. по адм. д. № 4446/2022 г. на АССГ, оставено в сила с окончателно Решение № 6500 от 16.06.2023г. на Върховен административен съд по адм.д. № 12000/2022г.

Държавният служител се е явил лично в Министерство на туризма на 30.06.2023г. да заеме предходната си длъжност. Въпреки отмяната на заповедта за прекратяване на служебното

правоотношение като незаконосъобразна и явяването на служителя в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение да заеме предходната си длъжност, ответникът не го е допуснал да изпълнява служебните си задължения.

На 30.10.2026 г. на ищеца е връчена заповед, с която възстановен на друга длъжност, която той е отказал да изпълнява, понеже не отговаря на предходната му длъжност. Това е установено и при съдебно обжалване на заповедта, която е отменена с Решение № 7184 от 22.11.2023 г. по адм. дело № 6733/2023г. на АССГ, потвърдено с окончателно Решение №11091 от 17.10.2024г. на Върховен административен съд по адм.д. № 2861/2024 г.

Ищецът е възстановен на предходната си длъжност на 30.10.2024 г. За периода от датата на която се е явил да заеме длъжността на 30.06.2023 г. до 30.10.2024 г., на която дата е издадена заповедта за възстановяването му на предходната длъжност е налице неизпълнение на задължението на органа по назначаване по чл. 122, ал.1 от ЗДСл, за което се дължи обезщетение по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. Размерът на обезщетението за периода от 30.06.2023 г. до 30.10.2024 г., съгласно заключението на съдебно – икономическата експертиза е 29 200 лв. /14 929,72 евро/. Следва исковата претенция да се уважи в пълния предявен размер от 29 200 лева. Основателен е и искът за заплащане на мораторна лихва върху главницата от датата, на която е прекратено незаконосъобразното бездействие на 31. 10. 2024 г. до датата на предявяване на иска на 16. 12. 2024 г. в предявения размер от 519,59 лв. /265,66 евро/.

При този изход на правния спор на ищеца се дължат разноски в размер на 204.52 евро за съдебно-икономическа експертиза, 35.79 евро държавна такса за касационно обжалване и разноски за адвокатско възнаграждение за три съдебни инстанции. Съдът счита за осонвателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид липсата на фактическа и правна сложност по делото, извършените процесуални действия и проведени съдебни заседания. Следва да се присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер от 511,29 евро за всяка инстанция, общо от 1533.87 евро. Общо ответникът дължи 1774.18 евро разноски.

Воден от горните съображения, Административен съд София - град, 43 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на туризма, [населено място], [улица], да заплати на Я. Р. Ш., ЕГН [ЕГН], на основание чл.122, ал.3 от ЗДСл обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 30.06.2023 г. до 30.10.2024г. в размер на 14 929,72 евро, ведно с мораторна лихва от 31.10.2024 г. до 16.12.2024 г. в размер на 265,66 евро и законната лихва върху главницата от 17.12.2024 г. до окончателното плащане, както и сторените по делото разноски общо в размер на 1774.18 евро.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ:

